

ปีที่ 41 ฉบับที่ 161 วันพุธที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2566

โรงเรียนสาธิตฯ ขอเชิญร่วมทอดผ้าป่าสามัคคี

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชจัดกิจกรรมทอดผ้าป่าสามัคคี ในวันศุกร์ที่ 8 กุมภาพันธ์ 2566 ตั้งแต่เวลา 09.00-11.30 น. ณ ลานกิจกรรมโรงเรียนสาธิต

อาจารย์จำเริญ คงไกร ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช กล่าวถึงการจัดกิจกรรมในครั้งนี้ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการ เพื่อต้องการปลูกจิตสำนึกในการสร้างลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นกับนักเรียน ให้เป็นคนรู้จักเสียสละมีจิตสาธารณะและสนใจใฝ่ทำดีตามหลักศาสนาอันจะนำไปสู่ความเป็นคนดีของสังคมในอนาคต และจะได้นำปัจจัยที่ได้จากการจัดกิจกรรมจัดทำสนามเด็กเล่นในร่มใต้อาคารและจัดซื้อหนังสือเพิ่มเติมเข้าสู่สมุดพร้อมทั้งสื่ออุปกรณ์สำหรับนักเรียนต่อไป

จึงขอเรียนเชิญท่านผู้มีกุศลจิตร่วมทอดผ้าป่าสามัคคีในครั้งนี้ โดยพิธีทางศาสนาจะเริ่มเวลา 10.00 น. ณ บริเวณลานกิจกรรมโรงเรียนสาธิต

ภาคเรียนที่ 2/2555 ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เปิดระบบการประเมินการสอน อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา 3 ชุด คือ 1. แบบประเมินความคิดเห็นการปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของคณาจารย์โดยนักศึกษา 2. แบบประเมินผลการสอนของอาจารย์โดยนักศึกษาตามแนวปฏิบัติการประเมินการสอนของผู้ขอตำแหน่งทางวิชาการ 3. แบบประเมินอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สามารถตรวจสอบชื่อผู้ใช้และรหัสผ่านเข้าใช้ระบบได้จากคณะของท่าน และนำผลการประเมินผ่านระบบมาใช้ตอบประกันคุณภาพการศึกษา

จึงขอความอนุเคราะห์อาจารย์ประจำรายวิชาและอาจารย์ที่ปรึกษาประชาสัมพันธ์ไปยังนักศึกษาของท่านให้เข้าทำแบบประเมินให้ครบทั้ง 3 ชุดผ่านทางเว็บไซต์มหาวิทยาลัยตั้งแต่บัดนี้ หากมีปัญหาการใช้งานระบบติดต่อสอบถามได้ที่ คุณวิจิตรา พรหมจรรย์

สื่อสารสัมพันธ์ สร้างสรรค์ความคิด เกาะติดสถานการณ์

การไหว้ : บันไดสู่มิตรเมตตาอารี

พร พ่วงกิม

มีอาจารย์หลายท่าน...บ้างก็บ่น บ้างก็เปรย...ให้ได้ยินได้ฟังอยู่เสมอว่า **เดี๋ยวนี้นักศึกษาของเราไหว้ไม่เป็น**

ผมได้แต่รับรู้และแสดงอาการเห็นด้วย แต่ยังไม่ได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ ได้แต่รำพึงกับตัวเอง (รำพึงคือคิดแบบไม่เสียง แต่รำพันนั้นคิดออกมาเป็นเสียง) ว่า **“ไม่น่าจะ ไหว้ไม่เป็น แต่ไม่ไหว้มากกว่า”**

โปรดอย่าได้เข้าใจว่า อาจารย์ที่ชอบบ่นชอบเปรยทำนองนี้ คงหนีไม่พ้นพวกอาจารย์แก่ ๆ เก๋ากี้ แต่จริง ๆ แล้ว กลับกลายเป็น อาจารย์รุ่นใหม่ รุ่นหนุ่ม รุ่นสาว นี้เอง ! เพราะอาจารย์รุ่นใหม่รุ่นดังกล่าวนี้ ก็ยังคงไหว้อาจารย์ที่อาวุโสกว่า อย่างเป็นปกติวิสัย

ผมเคยสังเกตเห็นคำถามว่า ระหว่างระดับอนุบาล ประถม มัธยม และอุดมศึกษา การไหว้เริ่มมีอาการลึกร่อน เว้าแหว่ง และขาด รึนลง ในช่วงชั้นใด ? เมื่อใด ?

ทั้งนี้เพราะอาจารย์ของเราหลายท่านที่รู้จักมักคุ้นกับคุณครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษา ก็ได้ยินเสียงเปรยเสียงบ่นเหมือนกับที่ เรากำลัง **“บ่น อยู่ คือ”** ! คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ไหว้ไม่ค่อยเป็นเช่นกัน

มีไม่น้อยที่มักโทษครูระดับมัธยมศึกษาว่า ไม่ดูแลนักเรียน ไม่ฝึกนักเรียน ขณะที่บางส่วนได้ยินมาว่า ครูมัธยมก็กล่าวโทษครูระดับ ประถมศึกษา อีกทอดหนึ่ง

ดูตรงนี้ให้ดี ! เราไม่เคยได้ยินได้ฟังครูประถมคนใดบ่นหรือเปรยเรื่องนี้เลย... เอ๊ะ ! แล้วเกิดอะไรขึ้น ?

ผมเคยคุยกับครูประถมหลายแห่งเขาปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกัน แล้วยืนยันว่า ในระดับประถมศึกษาการไหว้ยังคงเป็นกริยาอาการ และพฤติกรรมที่มีอยู่ครบถ้วน เพราะครูประถมจะต้องยืนรับและยื่นส่งนักเรียนอยู่ที่ประตูโรงเรียนทุกวัน จะเป็นคุณครูคนใด คุณครูสอน วิชาอะไร คุณครูของใคร ไม่เกี่ยว...นักเรียนจะไหว้คุณครูทุกคน และไม่ได้ไหว้คุณครูกันวันละสองครั้งเท่านั้น แต่ยังไหว้ตามจังหวะที่ เผอิญหน้าอีกทุกครั้งทุกเหตุการณ์ ไม่เชื่อก็ลองเดินเข้าไปในโรงเรียนระดับประถมศึกษาสักแห่งหนึ่ง...ลองดูก็ได้ !

ครั้นจะบ่ยต่อไปยังช่วงชั้นอนุบาล ยิ่งไม่น่าจะใช่ เพราะไม่ว่าจะเป็นอนุบาลที่ไหน ไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือเอกชน ล้วนมีคุณครูดูแล อยู่ใกล้ชิด **ทั้งต้อนรับและต้อนรับ** รวมทั้งเก็บตกรายทางตลอดวันเช่นกัน เริ่มต้อนรับกันตั้งแต่ตอนเช้าด้วยอาการหนักหน่วงคือช่วยอุ้มลง จากรถ ช่วยพุงลงจากรถ ช่วยประคองเดินออกนอกเขตยานพาหนะ พอผ่านประตูยังมีคุณครูยืนยิ้มต้อนรับอีกด้านหนึ่ง บ้างก็ต้องงูไปส่ง ถึงหน้าห้องเรียน หน้าห้องเรียนยังมีคุณครูคอยต้อนรับและรับไหว้อีก หากมีกิจกรรมต่าง ๆ ในรอบวันให้ต้องได้พบเจอกับคุณครูคนอื่น ๆ ที่ เกี่ยวข้องอีก คุณครูทุกคนล้วนได้รับการไหว้จากคุณหนู

ๆ ตัวน้อย ๆ ไหว้กันสวยบ้าง ไม่สวยบ้าง ไหว้แบบวาดมือเข้าหากันแบบปรบมือเบา ๆ บ้าง ไหว้จรตหน้าผากแบบนักมวยบ้าง ไหว้แบบพนมมือพาดบ่าบ้าง ไหว้แบบประสานมือเสียดี้นะก็มี ฯลฯ และที่ขงไม่ยอมไหว้เอาเสียคือ ๆ ก็ยังพบเห็นได้ทุกวัน คุณครูมักสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง จนถึงขั้นจับมือประกบพนมฝึกให้ไหว้กันจนเป็น เช่นนี้ก็มี !

“ไหว้คุณครูซิวก ไหว้คุณครูซิวก ไหว้คุณครูซิวกขา...!”

“ฮึ ฮึ ฮึ...!”

“ไหว้คุณครูซิวก ไหว้คุณครูซิวก ไหว้หน่วยซิวก ก ก ก...!”

“ฮ้าย ! จุ่ง จุ่ง จุ่ง...!”

เดินจุด ๆ หน้าบูตปากปิด งอนตุ้บป้องตุ้บป้อง ไม่นานก็ปั้นมือกันจนไหว้ได้สวย

สรุปหักลำได้ว่า การไหว้ยังคงมีอยู่อย่างเข้มในระดับอนุบาลและประถมศึกษา แต่มามีอาการนี้อย่างเห็นได้ชัด จนถึงขาดวินัยในระดับมัธยมศึกษา และเกือบสิ้นเนื้อประดาตัวจนถึงตายสนิทในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเติบโตเป็นหนุ่มสาวเต็มวัยกันหมดแล้ว

เกิดอะไรขึ้นในระดับมัธยมและอุดมศึกษา ?!

ผมไม่มีเวลาได้ผ่านไปสังเกตเพราะอยู่ไกลออกไป แต่เรามีศิษย์เก่าที่จบไปเป็นครูระดับมัธยมศึกษามากพอควร มีโอกาสได้ พูดคุยกับศิษย์เก่าหลายรุ่นก็ได้คำตอบคล้าย ๆ กันว่า การไหว้เริ่มมลายหายไปมากจนบางแห่งถือว่ามีปิดฉากลงแล้ว เพราะครูเหนื่อย อดมากที่ต้องรบร่ำทำพ้อกับลูกศิษย์ในวัย **ฮอริโมนเพศสุบฉีดเต็มพิกัด**และมีพลังแรงเกินต้าน พ่อแม่รับมือไม่ไหวที่สุดก็มี (ต่อหน้า 3)

เด็กแว้น มีสก็อย มีท้องในวัยเรียน มียาเสพติด มีคดีลักทรัพย์ จนถึงขั้นก่ออาชญากรรมร้ายแรง หลากหลายรูปแบบของอาการ บกพร่องคุณธรรมจริยธรรม นักเรียนหลายคนแพ้ยตัวเองแบบเพี้ยนหลุดโลก เสียผู้เสียคนเสียตัวเสียสาวไปมากอย่างน่าตกใจ เพราะ ค่านิยมกระแส **เคป็อบและร็อกสตาร์** จากฟากฟ้าเกาหลี ยุโรป และอเมริกา มาแรงและรีบริบไว้อย่างไม่ลืมหูลืมตา

อุดมศึกษาเป็นเหมือนสถานีสุดท้ายปลายทาง นักศึกษาล้วนเป็นหนุ่มสาวเต็มวัย ความคิดคะนองยังคงมีอยู่ และอาจลดระดับ ความรุนแรง ลดความเข้มลงบ้าง มีความนึกคิด มีเหตุมีผล มีความยึดมั่น และมีความเชื่อเป็นของตนเอง

“อ๊วย! เค้าเดินคุยกันมาหกเจ็ดคนเต็มทางเท้า ไม่นสนใจว่าใครจะเดินสวนมา แหม! หนูยังต้องหลบให้เค้าเลยฮะ” อาจารย์ พันวัยสาวท่านหนึ่งบอกกล่าวแกมฟ้อง

“เดินถือโทรศัพท์แบบหู ตาเหม่อลอยมองสวรรค์ จ้างก็ไม่เห็นเราที่เดินสวนทางมา ดูซิ!” นี่ก็อีกหนึ่งคำฟ้อง

“หนูสอนเขาเมื่อเทอมที่แล้ว ยกมือไหว้เรียบริย่นารัก แต่พอเทอมนี้ไม่ได้สอน ไม่ยอมยกมือไหว้หน้าตาเฉยเลย แะะ!”

“ดูซิฮะ! หนูสอนเขาแท้ ๆ เขายังไม่ยอมยกมือไหว้เลย แต่พอเจอรุ่นพี่ละก็ ยกมือไหว้กันอ้ออดีเหลือเกิน แฮ่!”

คิดว่าอาจารย์หลายท่านคงไม่อยากให้นักศึกษายกมือไหว้แบบศาสนวัตถุหรือไหว้สักการะสัญลักษณ์ทางศาสนา แต่อยากให้ผู้ และยอมรับว่าการไหว้เป็นวัฒนธรรมอันดีงาม เป็นการแสดงออกถึงคุณธรรมจริยธรรมของชนชาติไทยผู้เจริญ เป็นเสมือนการทักทาย ผู้ใหญ่ ผู้สูงวัย ผู้สูงวุฒิ และผู้สูงศักดิ์กว่าตน เป็นการทำความเคารพ เป็นการทักทายคนรู้จักด้วยรูปแบบที่สุภาพ ในขณะที่การไหว้ยังเป็นอีกมิติหนึ่งของการแสดงออกถึงความอ่อนน้อมถ่อมตน ผากเนื้อผากตัว **เรียกร้องซึ่งความรัก ความเมตตา และความเอื้ออาทร**

และไม่ได้หวังว่า นักศึกษาทุกคนจะต้องยกมือไหว้เมื่อเดินสวนทางกันทุกครั้ง เพราะปัจจุบันนักศึกษามีจำนวนมาก อาจารย์ก็มีจำนวนมาก จดจำกันได้ไม่หมด ไม่รู้ว่าใครเป็นครูอาจารย์กันบ้าง แต่เอาเพียงว่าอาจารย์ที่สอนหรืออาจารย์ที่เคยพบเห็นตรงบริเวณ ทางผ่านใกล้ห้องเรียน เมื่อเดินผ่านมาเข้าห้องเรียนและเดินกลับจากห้องเรียน เห็นกันบ่อย ๆ เช่นนี้ก็น่าจะทักทายกันด้วยการยกมือไหว้

ผมเคยพบด้วยตัวเองว่า หากนักศึกษาเดินคุยกันมาเป็นกลุ่ม แล้วบังเอิญคนที่เดินอยู่ข้างหน้าเกิด**อุบัติเหตุ**ยกมือไหว้อาจารย์ที่เดินสวนทางมา กรณีเช่นนี้อาจทำให้คนอื่น ๆ ทำมือไม้ปัดปายสะเปะสะปะ บ้างก้มหน้า บ้างทำตาเล็งลัก ทำตัวไม่ถูก วางหน้าไม่สนิทเอาทีเดียว ดังนั้นพฤติกรรมเช่นนี้จึงถูกตีค่าว่า **อูตริ** ก็คงจะเหมาะด้วยเหตุด้วยผล ในทัศนของกลุ่มคงนึกสาปแช่งคนอูตริเช่นนี้พอสมควร

ครั้งหนึ่งเมื่อประมาณสักสองปีมาแล้ว แถว ๆ ถนนท่าช้าง เจ้าหน้าที่ตำรวจสี่ห้านายตั้งด่านตรวจ ผมกำลังกรรเชียงรถเข้าช่อง ในลานจอดเพื่อทำธุระแถวนั้น มีหนุ่มคนหนึ่งกำลังถูกเจ้าหน้าที่ซักไซ้หรืออยู่ แล้วก็บึ่งเข้ามาทางผม จังหวะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งเดินตรงมาหาพร้อมยกมือไหว้ ถามว่า “เป็นอาจารย์ราชภัฏใช้ไหมครับ นักศึกษาคนนั้นเขาบอกว่าอาจารย์รู้จักเขา”

“เขาถูกซื้อหาอะไรครับ?” ผมถาม

ตำรวจหนุ่มตอบทันที “ครบทุกกระทงเลยครับ ไม่พกใบขับขี่ ไม่สวมหมวกกันน็อก ดัดแปลงสภาพรถ และขับรถยนต์ย้อนศร แฮ่! ถ้าอาจารย์ช่วยรับรอง ผมจะปล่อยเขาไปก่อน แล้ววันวันมาสอบปากคำและชำระค่าปรับที่โรงพักในภายหลัง”

ผมก็รับทิ้งร่วมมือ “อ้อ! ถ้าอย่างนั้นผมขอขอบคุณนะครับ” ผมเดินตามเจ้าหน้าที่ตำรวจไปยังจุดที่ยึดรถไว้

พอเห็นหน้าก็จำได้ นักศึกษาสวมเสื้อขาว กางเกงบลูยีนส์ หันมาจ้องมองมาทางผม **ขณะสองมือล้วงกระเป๋ากางเกงแบบโผล่ นิ้วหัวแม่มือสองข้าง**

“ผมเป็นนักศึกษา ผมจำอาจารย์ได้ อาจารย์ก็ต้องจำผมได้ อาจารย์ช่วยรับรองให้ผมหน่อย ผมจะรีบไปเรียน ผมค่อยมารายงานตัวและชำระค่าปรับที่หลัง เขาขอมให้ผม...”

ผมถอยหลังห่างออกมาหลายก้าวแล้วหันมาพูดกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า “ไม่รู้จักหรือครับ เขียน้องตัดลิ้นใจตามที่เห็นสมควร” แล้วผมก็ไปทำธุระของผม...เข้าใจว่าป่านนี้คงเรียนจบไปแล้ว

ผมมานึกทบทวนใคร่ครวญดูว่า นักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้วหลายต่อหลายคน ต้องสูญเสียโอกาสในการได้งานทำไปอย่างน่าเสียดาย เป็นจำนวนเท่าใด ไม่มีข้อมูลมาแสดง และไม่มีเหตุผลที่บ่งบอกนัยสำคัญ เพียงเพราะเหตุที่ไม่สามารถใช้ความอ่อนน้อมถ่อมตน เริ่มด้วยการบรจจไหว้เพื่อเรียกคะแนนนิยมเป็นเบื้องต้น โดยไม่ต้องลงทุนอะไร อย่างลืมน่าหน่วยงานหลายแห่งให้

บก.มหาชัยสาร ผศ.ดร. บำรุง ศรีนวลปาน

ผู้ช่วยบรรณาธิการ นางศิริวรรณ จุลทับ, นางณัชฌา นนทโชติ

พิสุจน์อักษร อัดสำเนา นายกิ่งกมล ปรีชาชาญ

สวัสดิ์คะพบกับมหาชัยสารคอลัมน์พริกไทยประจำวันพุธที่ 6 กุมภาพันธ์ 2556 ตรงกับวันแรม 11 ค่ำ เดือน 2 ปีมะโรง

ผ่านไปด้วยความสมบูรณ์แบบ สำหรับ "พิธีอัญเชิญพระวิษณุกรรมขึ้นสู่ที่ประดิษฐาน" ณ บริเวณ หน้าคณะเทคโนโลยี พระวิษณุกรรมองค์นี้ เกิดขึ้นได้ด้วยพลังความศรัทธาของชาวคณะเทคโนโลยี อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่ได้ร่วมกันบริจาคเงินจัดสร้างขึ้น เพื่อเป็นศูนย์รวม แห่งความร่วมมือ ร่วมใจ เป็นตัวแทนแห่งความดีงาม ที่สมควรแก่การสักการบูชา

การสักการบูชาองค์พระวิษณุกรรม บูชาด้วยดอกไม้ ธูปเทียน เครื่องหอม จุดธูป 8 ดอก ในพิธี เมื่อวานนี้ทั้งผู้บริหาร อาจารย์ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ แยกผู้มีเกียรติ และนักศึกษาทุกคนที่ไปร่วมงาน ได้ ร่วมสักการบูชาองค์พระวิษณุกรรมโดยเจ้าภาพได้จัดเตรียมดอกไม้ ธูปเทียน ให้พร้อม ถือว่าเป็นสิริมงคล แก่ผู้เข้าร่วมพิธีทุกคน

อาจารย์สุภาวดี หนูเจริญ และอีกหลายท่านในฐานะผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมของคณะ เทคโนโลยีอุตสาหกรรม ทั้งในการจัดงานคืนสู่เหย้าของคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เพื่อร่วมกันบริจาค เงินจัดสร้างพระวิษณุกรรม และการจัดงานในวันนี้ ได้กล่าวชื่นชมในพลังความสามัคคีและการมีส่วนร่วม ของอาจารย์ บุคลากรและนักศึกษาคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สมกับคำกล่าวที่ว่า "ผู้นำดี มีชัยไปกว่า ครึ่ง" ค่ะ

ปิดท้ายพริกไทยวันนี้ด้วยคำคม "รถทุกคันล้วนมีเบรก รถทุกคันล้วนมีท่อไอเสีย คนทุกคนต้องมี เบรกคือสติ ต้องมีท่อไอเสียคือการปล่อยวาง " สวัสดิ์คะ

(ต่อจากหน้า 3)

ความสำคัญให้มากโดยเฉพาะภาคธุรกิจที่เน้นภาพลักษณ์ด้านมิตรภาพ ความอบอุ่น ความสุภาพ อ่อนน้อม ถ่อมตน แล้วบางคนยังจะบกพร่องเรื่องแต่งกายอีกด้วย บางคนมาสอบสัมภาษณ์เพื่อบรรจุเข้าเป็นพนักงาน ตามสัญญาจ้าง พ่อเจ้าประคุณมุ่งกางเกงบลูยีนส์ สวมเสื้อคาเมล...โถงกศิษย์ !

บางคนพยักหน้าแทนการไหว้ พยักหน้าใช้กับบุคคลที่รู้จักสนิทสนมกันมาก ๆ หรือเพื่อนซี้ ส่วนการ ผงกศีรษะใช้กับคนที่วัยและศักดิ์เท่าเทียมกัน รู้จักกันดีแต่ไม่ถึงขั้นสนิทมากนัก

วันหนึ่ง...ผมเดินไต่ทางเท้าเลียบผ่านหน้าร้านอาหาร ตอนนั้นมีนักศึกษาหญิงหลายคนจับกลุ่มคุยกัน อยู่ ขณะที่นักศึกษาชายคนหนึ่งร่างสูงเพรียว ผิวเข้ม เดินสวนทางมา ส่งยิ้มใบหน้าเปิด และยกมือไหว้ พร้อมกับส่งเสียงทักทายดังชัด "สวัสดิ์ครับอาจารย์ !" พอคล้อยหลัง นักศึกษาหญิงกลุ่มดังกล่าวส่งยิ้ม ให้กัน นัยน์ตาส่องแววสนุกสนาน หัวเราะกันเบา ๆ และส่งเสียงแว่วพอได้ยินแผ่ว ๆ..

"ประหลาด ประหลาด ตัวประหลาด !"

อนิจจา อนิจจา อนิจจา ! ... แบบนี้เองนะหรือที่เรียกว่า ตัวประหลาด !!